

[Jensen-Stevns.]

Forslaget som stridende mod Grundloven; det, han sagde, var kun dette — jeg vil gerne, hvis den højtærede Formand tillader det, oplæse det:

„Jeg vil gerne paa nogle af mine Partifællers og egne Vegne udtale, at naar vi ikke ønsker at gaa med til denne Lovgivning, saa skyldes det, at vi i hvert Tilfælde finder det tvivlsomt, om denne Lovbestemmelse ikke er stridende mod Grundloven.“

Højere hævdede han sig ikke. Han sagde altsaa ikke, at han fandt Forslaget stridende mod Grundloven, han sagde kun: Jeg og nogle af mine Partifæller finder Spørgsmaalet tvivlsomt. Saa konkluderede han i øvrigt i, at naar en saadan Tvivl var til Stede, burde man undlade at lovgive.

Det er en Betragtning, som jeg om et Øjeblik skal vende tilbage til, men jeg maa have Lov til for en Ordens Skyld, om end det til Dels kun er en Gentagelse af, hvad den højtærede Justitsminister nys fremhævede, ogsaa at gøre en enkelt Bemærkning om Grundlovens § 71. Det, som § 71 tilsigter, er, som det tydeligt fremgaar af Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsforsamling, og som det ogsaa har fundet tilstrækkeligt Udtryk i Paragraffens Tekst, dette: at værne den enkelte Dommer mod mulige administrative Overgreb. Man stod i 1849 ved Overgangen fra det enevældige System til Folkestyre, og det, som man da lagde Vægt paa, var at sikre Domsmagtens Udøvere mod enhver Art af Kabinetjustits, som det hed i de Dages Sprog. Derimod laa dette, som det ærede 5te tingvalgte Medlem fremhævede forleden: at værne Domstolene ogsaa mod Lovgivningsmagten, fjernt fra Grundlovgivernes hele Tankegang. Ser man imidlertid paa § 71, viser det sig, at den værner Dommerne mod at blive afsat og mod vilkaarlig Afskedigelse, men en saadan finder jo heller ikke Sted, fordi man indfører en almindelig Aldersgrænse, gældende ogsaa for Dommere, thi den, der falder for en Aldersgrænse, den, som maa træde tilbage paa Grund af Alderen, er hverken afsat eller afskediget, men han ophører med at fungere, fordi han ikke mere opfylder Lovens Betingelser derfor.

Jeg vender saa tilbage til den Betragtning, som er blevet gjort gældende, at naar

der rejses Tvivl om, hvorvidt et Forhold er overensstemmende med Grundloven, bør man undlade at lovgive paa dette Omraade. Det er jo en Hovedbetragtning fra Mindretallets Side og har fundet sit stærke Udtryk i dets Betænkning. Under Hensyn til den i vide Kredse herskende Tvivl vil det være overvejende betænkeligt at gennemføre Forslaget som en almindelig Lov, staar der i Mindretallets Betænkning. Jeg maa allerførst sige, at jeg ved ikke, hvor vide de Kredse er, i hvilke Tvivl hersker. Denne Tvivl har jo dog ikke givet sig synderlige Udslag i Folketinget, og jeg har heller ikke ved min Færden i juridiske Kredse mærket ret meget til den Tvivl. Men selv om en saadan Tvivl skulde være til Stede, kan den enkelte Rigsdagsmand dog ikke slaa sig til Taals dermed. Det staar nemlig for mig saadan, at naar man bliver opmærksom paa et eller andet uheldigt Forhold, og naar man bliver opfordret til at søge dette ordnet paa en bedre Maade, er det en Pligt for den enkelte Rigsdagsmand at klare for sig selv, hvorledes dette Forhold paa den bedst mulige Maade kan forbedres, og han vil da ikke være berettiget til under Henvi sning til andres Tvivl at skyde Sagen fra sig.

Vi maa altsaa beskæftige os med Løsningen af dette Spørgsmaal. Den nuværende Tilstand er utilfredsstillende, det foreligger der tilstrækkeligt Vidnesbyrd om. Hvis man saa ikke vil følge den Vej, som det foreliggende Forslag angiver, er der kun to andre Muligheder tilbage. Den ene Mulighed er Grundlovsforandringens Vej, men derom ved jo dog alle, at en Henvi sning til denne Vej vil betyde en Henvi sning af Sagens Løsning ad *calendas graecas*, en Henvi sning i det uendelige. Den anden Vej er den, som er angivet i Mindretallets Forslag, og om Ulemperne ved denne foreligger der tilstrækkeligt Vidnesbyrd. Den højtærede Justitsminister oplæste nogle Udtalelser, som i sin Tid er afgivet paa Justitsministeriets Vegne af den daværende Justitsminister Frits Bülow, som for øvrigt i sin Tid har beklædt Formandsædet i dette høje Ting. Det, man fra Mindretallets Side henviser til, er altsaa for det første, at Ministeren skal rette en Henvendelse til den enkelte Dommer . . . (*Justitsministeren* [Zahle]: Det har de strøget). Ja, ja, men det ligger til Grund for hele Argumentationen. Altsaa,